

Til § 1.

Medens man i Sølovens § 70 har Regler om, at de Vilkaar, paa hvilke en Sømand er antaget, skal indføres i hans Afregningsbog, findes der ikke i Søloven Bestemmelser om, at de Vilkaar, paa hvilke Skibsføreren er antaget, skal fastsættes i en skriftlig Kontrakt. I den danske Kommission har der ikke været noget almindeligt Ønske om, at man i Loven skulde kræve skriftlig Kontrakt ved Antagelsen af Føreren. Da man imidlertid særlig fra norsk og svensk Side har hævdet, at Manglen af skriftlig Kontrakt ofte medfører praktiske Vanskeligheder, er man gaaet med til den foreliggende Bestemmelse. Man gaar ud fra, at den skriftlige Kontrakt vil skabe større Klarhed med Hensyn til Ansættelsesvilkaarene, og at der ikke derved vil kunne beredes Rederne større Vanskeligheder, idet man tør regne med, at der hurtigt vil udvikle sig faste Kontrakttyper.

Bestemmelsen maa ikke forstaas saaledes, at en mundtlig Aftale om Antagelse af Skibsfører skulde være ugyldig; men opstaar der Tvist om Indholdet af en saadan mundtlig Aftale, maa den overvejende Bevispligt paahvile Rederen.

Paragraffen faar ogsaa Anvendelse paa de ved Lovens Ikrafttræden alt foreliggende Skibsfører-Engagementer.

Til § 2.

Hvis der intet er aftalt om Tjenesteforholdets Varighed eller Stedet, hvor det kan opføre, bestemmer Sølovens § 62, 1. Stk., at Skibsføreren kan opsig sin Tjeneste, naar Skibet er kommet til indenlandsk Havn, og Rejsen der er endt. Har han været i Tjeneste i 3 Aar, uden at Skibet i denne Tid har endt nogen Rejse i Danmark, kan han paa visse Betingelser opsig Tjenesten med den løbende Rejses Ende. Man har erkendt Nødvendigheden af, at der i Loven findes en Regel, som i den omhandlede Henseende kan udfylde mangelfulde Tjenesteaftaler, men har fundet den nugældende Bestemmelse mindre hensigtsmæssig. Dels giver Begrebet »endt Rejse« ofte Anledning til Tvivl i Praksis, dels har man fundet det rimeligt, at begge Parter bør give et passende Opsigelsesvarsel, dels har man endelig fundet, at 3 Aar var et altfor langt Tidsrum at binde Skibsføreren, hvis Skibet gaar i Fart mellem fremmede Havne.

Man foreslaar derfor, at hver af Parterne, hvis ikke andet er aftalt, kan opsig den anden Part med 3 Maaneders Varsel, saa at Føreren fratræder i dansk Havn, som anløbes for at losse eller lade. De 3 Maaneder maa normalt være tilstrækkeligt baade for Rederen til at skaffe anden Fører og for Føreren til at søge ny Stilling. At Fratrædelsen skal ske i dansk Havn skønnes ogsaa at maatte være i begge Parters Interesse. Endelig har man fundet det naturligt, at Fratrædelsen kun sker i Losnings- eller i Lastningshavn, saaledes at t. Eks. Fratræden i Ordre- eller Nødhavn udelukkes.

Hvis Skibet gaar i Fart mellem fremmede Havne, har man dernæst i Udkastets 2. Pkt. givet den Fører, der har været i Tjeneste i 1 Aar paa maskindrevet Skib eller 1½ Aar paa Sejlskib Hjemmel til med 3 Maaneders Varsel at opsig til Fratrædelse i enhver Havn, som anløbes for at losse eller lade. Opsigelsen kan altsaa først ske, efter at 1 eller 1½ Aars-Tidsrummet er udløbet. De 3 Maaneder maa formentlig normalt være tilstrækker lig Tid for Rederen til at faa ny Fører sendt til Skibet, og skulde Tiden undtagelsesvis ikke være tilstrækkelig, maa Rederen selv bære Følgen af, at han ikke har sørget for Oprettelsen af en fuldstændig Kontrakt. Man har derhos ikke ment, at der er Anledning til i dette Tilfælde at tillægge Rederen samme Ret til Opsigelse som Føreren. Ønsker Rederen under saadanne Omstændigheder at skille sig af med en Fører i fremmed Havn, maa han benytte sig af sin Ret efter Udkastets § 3 og betale Skibsføreren Erstatning. Reglen i 2. Pkt. gælder kun, hvis ikke andet er aftalt om Tjenesteforholdets Varighed. Der er intet i Loven, der hindrer Føreren i at binde sig til Rederiet for flere Aar. Man har ikke ment